Για τις κινητοποιήσεις αλληλεγγύης προς την ελληνική κοινωνία

«Σπίτι της Ευρώπης», Βύρωνος 20, Λευκωσία
11 Φεβρουαρίου 2015, 18:00 & 15 Φεβρουαρίου 2015, 17:00

Στις 11 και 15 Φεβρουαρίου, διεξάγονται στις Βρυξέλλες οι συνεδριάσεις του Eurogroup, με θέμα την διαπραγμάτευση του ελληνικού χρέους και του μνημονίου μεταξύ της νέας ελληνικής κυβέρνησης, της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου. Ταυτόχρονα, στην Ελλάδα διοργανώνονται συλλαλητήρια συμπαράστασης προς την νέα ελληνική κυβέρνηση της ριζοσπαστικής αριστεράς, ενώ στο εξωτερικό πραγματοποιούνται κινητοποιήσεις αλληλεγγύης προς την ελληνική κοινωνία, η οποία τα τελευταία χρόνια βιώνει την χειρότερη ανθρωπιστική κρίση στην ιστορία της, μετά την περίοδο της ναζιστικής κατοχής.

Σε αυτό το πλαίσιο, θεωρούμε ότι δεν μπορούμε να μένουμε αδιάφοροι/ες και αμέτοχοι/ες. Οι λαϊκές συνελεύσεις, οι μαζικές κινητοποιήσεις και η επανεμφάνιση του κινήματος των Πλατειών δεν είναι μέρος ενός εξουσιαστικού παιγνιδιού διαπραγμάτευσης μεταξύ μιας κυβέρνησης και κάποιων διεθνών χρηματοπιστωτικών θεσμών. Η κλιμάκωση της συλλογικής δράσης, η ενδυνάμωση ενός κοινωνικού κινήματος και η προώθηση μιας διεκδικητικής πολιτικής έρχεται να εκφράσει τη ρήξη και την ανατροπή με την ηγεμονική καπιταλιστική λογική που ακολουθούν οι διεθνείς χρηματοπιστωτικοί θεσμοί (από το EuroGroup και την Ευρωπαϊκή Επιτροπή μέχρι την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο) και τις κυρίαρχες νεοφιλελεύθερες πολιτικές που εφάρμοσαν για χρόνια οι κυβερνήσεις στην Ελλάδα της μεταπολίτευσης (τόσο αυτές του σοσιαλδημοκρατικού ΠΑΣΟΚ, όσο και αυτές της νεοσυντηρητικής ΝΔ).

Αυτές οι πολιτικές οδήγησαν σε μια κυριολεκτική λεηλασία της ελληνικής κοινωνίας, όπως και άλλων κοινωνιών στη νοτιοανατολική Ευρώπη και τη Λατινική Αμερική, προς όφελος των εγχώριων και διεθνών πολιτικών και οικονομικών ελίτ. Οι λαοί αυτών των χωρών είδαν τους μισθούς και τις συντάξεις τους να εξανεμίζονται, τις κοινωνικές παροχές και τα εργασιακά δικαιώματα να γκρεμίζονται συθέμελα, τον δημόσιο πλούτο να ξεπουλιέται και τις οικονομίες μιας ζωής να καταληστεύονται. Την ίδια στιγμή, οι λαοί αυτών των χωρών, οι οποίοι στο παρελθόν πολέμησαν φασιστικά καθεστώτα και στρατιωτικές δικτατορίες (π.χ. Ελλάδα, Ισπανία, Ιταλία, Πορτογαλία), βιώνουν με τον χειρότερο δυνατό τρόπο την μετεξέλιξη των σύγχρονων «φιλελεύθερων δημοκρατικών πολιτευμάτων» σε «καθεστώτα εκτάκτου ανάγκης». Σε αυτά τα καθεστώτα εξαίρεσης, οι «κανόνες της δημοκρατίας» αντικαθίστανται από τις αντινομίες του (νέο-)φιλελευθερισμού, μέσω ειδικών διαταγμάτων επιβολής αυστηρότατων μέτρων και πολιτικών λιτότητας, επιστρατεύσεις και σπάσιμο απεργιών, κρατική καταστολή και ωμή βία. Παράλληλα, όσο αυξάνονται οι δείκτες της ανεργίας, της φτώχειας και της εξαθλίωσης σε αυτές τις κοινωνίες, άλλο τόσο αναβιώνουν οι αυταρχικές, ρατσιστικές και σοβινιστικές πολιτικές του κράτους, κυρίως στους τομείς της εργασίας, της μετανάστευσης και του ασύλου. Συνεπακόλουθα, οδηγούμαστε στην επανεμφάνιση ακροδεξιών, εθνικιστικών και ναζιστικών συμμοριών, οι οποίες στα πλαίσια αυτής ακριβώς της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής κρίσης σπέρνουν το φόβο και το μίσος για να θερίσουν τη ξενοφοβία και τη μισαλλοδοξία. Με λίγα λόγια, για εμάς οι λαοί αυτών των χωρών βίωσαν τον Νεοφιλελευθερισμό στην κρίση του.

Όλα αυτά τα μέτρα δεν ήρθαν ουρανοκατέβατα, αλλά επιβλήθηκαν στους λαούς από τις κυβερνητικές συμπαιγνίες νεοφιλελεύθερων και σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων, αμέσως μετά το ξέσπασμα μιας παγκόσμιας χρηματοπιστωτικής κρίσης, με πρόσχημα το μνημόνιο και το χρέος. Και οι οποιεσδήποτε πολιτικές αντιστάσεις παρατηρούνται σήμερα, συμπεριλαμβανομένων αυτών που εκφράζονται από κόμματα της ριζοσπαστικής αριστεράς, είναι το αποτέλεσμα των αγώνων και των κινητοποιήσεων κοινωνικών κινημάτων, όπως αυτά της Κερατέας και των Σκουριών, των καθαριστριών του υπουργείου οικονομικών, των εργαζόμενων της ΕΡΤ, των επιστρατευμένων απεργών και όλων αυτών των ανθρώπων που κατέβηκαν για να διαδηλώσουν στους δρόμους και τις πλατείες. Αυτές οι εστίες κοινωνικής αντίστασης, κυρίως μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, επεκτάθηκαν σιγά-σιγά και μετεξελίχθηκαν από αποσπασματικές διαμαρτυρίες σε πιο αλληλέγγυα και αντισυστημικά δίκτυα κοινωνικής οργάνωσης και πολιτικής δράσης. Τα δίκτυα αυτά, τα οποία χαρακτηρίζονται κυρίως από δομές άμεσης δημοκρατίας (π.χ. συνελεύσεις και αποκέντρωση) και άμεσης δράσης (π.χ. μαζικές

κινητοποιήσεις και διεκδικητικές δράσεις), συγκροτούνται και αναπτύσσονται πέρα και έξω από το σύστημα, το κράτος και την αγορά. Αυτού του είδους τα δίκτυα συνέβαλαν καθοριστικά στη δημιουργία νέων δομών αυτονομίας, όπως φαίνεται και από τις συνελεύσεις γειτονιών, τους αυτοδιαχειριζόμενους χώρους, τα δίκτυα κοινωνικής αλληλεγγύης και την αυτοοργάνωση των εργαζομένων στην ΒΙΟ.ΜΕ.

Στις πρόσφατες ελληνικές εκλογές ο ελληνικός λαός έκανε ένα βήμα, αναδεικνύοντας ως πρώτο κόμμα τον ΣΥΡΙΖΑ, ένα κόμμα της ριζοσπαστικής αριστεράς το οποίο μέχρι πριν από μερικά χρόνια λάμβανε μόνο το 4% των ψήφων. Η ανάγκη του λαού για ανατροπή των πολιτικών της λιτότητας οδήγησε – μέχρι στιγμής – στη ρήξη με το κυρίαρχο δικομματικό πολιτικό σύστημα στην Ελλάδα της μεταπολίτευσης, το οποίο για τέσσερις ολόκληρες δεκαετίες χαρακτηριζόταν από την αλληλοδιαδοχή της νεοσυντηρητικής/νεοφιλελεύθερης ΝΔ από το σοσιαλδημοκρατικό/κεντρώο ΠΑΣΟΚ. Ο ΣΥΡΙΖΑ, με ένα πιο αριστερό προεκλογικό πρόγραμμα, καλείται τώρα να διαπραγματευτεί με την ΕΕ και την Τρόικα, ζητώντας απλά το αυτονόητο, να μπει ένα φρένο στην λεηλασία της ελληνικής κοινωνίας, κάτι το οποίο μέσα στον παροξυσμό της ηγεμονίας τους οι θιασώτες του νεοφιλελευθερισμού στην ΕΕ και της Ελλάδας παρουσιάζουν ως κάτι το ριζοσπαστικό και ανατρεπτικό.

Το κάλεσμα του ΣΥΡΙΖΑ για μαζικές κινητοποιήσεις και συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας στις πλατείες την ώρα που θα πραγματοποιούνται οι διαπραγματεύσεις με την Τρόικα μπορεί να θεωρηθεί ως ένας απλός μοχλός πίεσης της εξουσίας, τόσο σε εσωτερικό όσο και σε εξωτερικό επίπεδο. Δεν έχουμε οποιεσδήποτε αυταπάτες ότι οι συγκεντρώσεις στις πλατείες με χωροχρονικό προσδιορισμό και έπειτα από κάλεσμα της ελληνικής κυβέρνησης, για υποστήριξη της κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων με την Τρόικα, δεν οδηγούν στην πλήρη κατάργηση του μνημονίου που προκάλεσε μία πραγματική ανθρωπιστική κρίση και στην ανατροπή του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού που ευθύνεται πραγματικά για αυτήν την οικονομική κρίση. Ακόμα και με θετική έκβαση των διαπραγματεύσεων για την ελληνική κυβέρνηση, απλά θα υπάρξει καθυστέρηση των ήδη επιβαλλόμενων δόσεων για χρέη που ο λαός δεν έχει τελικά καταναλώσει.

Στο πλαίσιο της αντίστασης της κοινωνίας από τα κάτω, συμμετέχουμε στα συλλαλητήρια που διοργανώνονται, όχι μόνο για να εκφράσουμε την αλληλεγγύη μας προς την ελληνική κοινωνία, αλλά κυρίως για να δηλώσουμε ότι οι δρόμοι και οι πλατείες δεν είναι τα μετερίζια της οποιασδήποτε κυβέρνησης, αλλά ενός δοκιμαζόμενου λαού που αντιστέκεται στην βία του κεφαλαίου και της εξουσίας, η οποία ασκείται πάνω του για τόσα χρόνια. Η μαζική συμμετοχή του κόσμου στις κινητοποιήσεις ενάντια στο μνημόνιο και την Τρόικα πρέπει να λειτουργήσει ως μοχλός πίεσης τόσο προς την ελληνική κυβέρνηση για να τηρήσει τις δεσμεύσεις της, όσο και προς τις κυρίαρχες ελίτ της ΕΕ. Ήρθε η ώρα να ανακοπεί η νεοφιλελεύθερη βαρβαρότητα.

Οι ίδιες νεοφιλελεύθερες πολιτικές που αυτή τη στιγμή αμφισβητούνται – και θεσμικά πλέον – στην Ελλάδα, εξακολουθούν να εφαρμόζονται με θρησκευτική ευλάβεια και από την κυπριακή κυβέρνηση που μιμείται τη λογική, τη ρητορική και την πρακτική της προηγούμενης ελληνικής κυβέρνησης, όπως αποδείκτηκε εξάλλου με την κοινωνικοποίηση των ζημιών των ιδιωτικών τραπεζών και το μετέπειτα κούρεμα καταθέσεων, τις μειώσεις μισθών, ακόμα και με υπουργικά διατάγματα, την κατάργηση κοινωνικών παροχών, τις ιδιωτικοποιήσεις ημικρατικών οργανισμών, το αιφνίδιο κλείσιμο των Κυπριακών Αερογραμμών, με την προώθηση των εκποιήσεων πρώτης κατοικίας, καθώς επίσης και με τις προσπάθειες ξεπουλήματος της δημόσιας περιουσίας και των κοινών, φυσικών πόρων. Την ίδια στιγμή, η κυπριακή κυβέρνηση συνεχίζει την κοροϊδία, υποστηρίζοντας ότι «βρισκόμαστε σε πορεία ανάκαμψης της οικονομίας», η οποία όμως προωθείται σε βάρος του λαού. Πάντα με το πρόσχημα ότι «δεν έχουμε άλλη επιλογή και είναι εντολές της Τρόικας».

Οι άνθρωποι δεν είναι αριθμοί στους ισολογισμούς σας

★Συσπείρωση Ατάκτων
Λευκωσία, 13 Φεβρουαρίου 2015